

Láttad már az északi part hegyei mögött tomboló vihar néma villámait? Láttad már Badacsony baloldalán a lemenő napot, s ritkaszövésű felhőkön át földbe-vízbe szűrő szentkép-sugarait? A berek rétjein a gulyákat? A víz reggeli rezzenetlen nyugalmát? A Balatont először megpillantó gyermek arcát? Láttál már a hátsó tavak felé igyekvő busarajt? Hálót vető halászhajót? Erős vasú stéget papírként összegyűrő jeget? Jégen kopogó szomjas vaddisznót, szarvast? Vízre szálló hattyút, útra szálló golyát? Szántókon aranyló szénagurigákat? Halat cipelő rókát, vízisiklót? Kikötőből kiúszó vitorlást? Csíkos napernyőt kihajtó vendéglőst? A köveken magányosan ücsörgő lányt? Csónak aljába boruló fiú-lány sziluettet? Parti sétányon egymást támogató idős párt? Mohás kőkeresztet a dombtetőn a tengernyi sík víz fölött? Ó... én láttam. S mindebben magamat is.

A Balaton apró emlékfoslánya vagyok.

Szedér Katalin

VÁROSOK

56 előtt, akkor, azóta

Nagyvárosban születtem,
világháborúban,
sok szépet (de hasznosat
máshol sem) tanultam.

*

Az állami cég apám
testét el se vitte,
összefogtak utcaszám
társaink helyette.
Ládát készítettek, és
telken gödröt ástak,
így temettük el, hiszen
szag lett volna másnap.

Gyermekkorom dísztelen
ezzel érte végét,
de még élek, tisztelem
utcánk tarka népét.

*

Ám családom és a nép
sokasult azóta,
úgy belakta mind helyét,
mint betyár bozótba.

Több hírt, jobb ennivalót
s tán rangot remélve
özönlöttek milliók
város-menedékre.

Nem tudtam, milyen vagyon,
hogy lakásom itt van,
kincs, hogy ágyban alhatom
védetten, nyugodtan,

míg síkról, hegyről, nyomort
elfeledni vágyva
mint kit eb szél szertehord,
zúdul száz romvárra

és piacra a világ
sokadalma lázban,
én meg hetven éven át
egy szorosban álltam.

Tódul egymást löködő
nyáj a roncs akolba.
Minden város kikötő.
Tenger ostromolja.